

ישעיהו ב א-ד - חזון אחרית הימים

לנביא מיכה יש נבואה זהה למעט כמה מילים במיכה ד א-ד - וזה לא המקום היחיד שיש דברים כאלה. נשאלת השאלה - האם יש להם השראה משותפת? תשובת הגמרא היא שלנביאים שונים יכול להיות סגנון דומה - אבל תמיד יהיו הבדלים.

הנבואה הזאת היא בעצם לא נבואה כל כך אופטימית.

לעם ישראל יש באותה תקופה בית מקדש, והם רוצים לשמוע שהמקדש שלהם ישגשג. הנביא ישעיהו אומר להם - זה לא יהיה המקדש הזה, זה יהיה באחרית הימים. לכן מצד אחד יש פה נבואת נחמה - שזה דבר די נדיר - אבל מצד שני הוא שומט את הקרקע מתחת למי שמקשיב למסר עכשיו ומצפה עכשיו לשיפור במצב. ההכרה הבינלאומית בבית המקדש תגיע - אבל לא עכשיו, אלא באחרית הימים. ישעיהו הוא לא נביא מנחם. למרות שהגענו רק לפרק ב' וכבר יש לנו נבואת נחמה, זה לא הסגנון של הספר.

פסוקים ה-כב

פסוקים ו-ח מתארים עושר ועבודה זרה. הנביא מנהל דיאלוג עם חוק המלך בספר דברים יז-כ. בחוק המלך יש שלושה איסורים מרכזיים - לא להרבות סוסים, לא להרבות נשים, ולא להרבות כסף וזהב.

האיסור על סוסים הוא בעצם הגבלה על הכוח. האיסור על נשים הוא הגבלה על יחסים דיפלומטיים. האיסור על כסף היא כדי לקיים חיים צנועים.

בעצם אומרים למלך - אתה מלך, אבל לא כמו שאר המלכים. כוח ויחסים דיפלומטיים ופאר הקנו מעמד בחברה של עובדי האלילים, והתורה רצתה להרחיק את המלך - ואת כל העם - מהדרך הזו.

הנביא ישעיהו, בלי להגיד את זה במפורש, מוכיח את העם, או את מנהיגי העם, או את המלך, על זה שההתנהגות שלו היא ממש בניגוד לחוקי התורה. לו היה שומר על החוק, לא היתה עבודת אלילים. בגלל שהמלך לא שמר על החוק שאמור לעזור לו לזכור שהוא בעצם כפוף לקב"ה, התוצאה נהייתה עבודת אלילים, הפיכת ה' לאחד מהאלילים.

כנראה שישעיהו מדבר כאן ישירות למלך - מלך שאולי חושב שהוא צדיק, אבל לא באמת הולך לפי חוקי התורה.